

Printesa minunata

Leul Cel Batran

Printre ramurile goale, fără rod, fără frunziș,
Norii boltei de sub soare au cernut prin luminiș,
Pături albe de zăpadă, așternute pe pământ,
Răsucite și-nvârtite prin suflările de vânt.

Gărgărița mititică, roșie, cu pete mici,
Cu antenele întinse, observă niște furnici,
Prin grădină, obosite, cărând o desagă grea
Spre căsuța cu surate, rătăcită pe sub nea.

Cărbușul, bată-l vina, a căzut pe derdeluș
Și plângea acum într-una, că-l doare un picioruș,
Albinuța muncitoare, târând un coșuleț,
Aștepta cam supărată pe bondarul nătăflet.

Iaca, deci, că se-ntâlniră, toate-acelea mici făpturi,
Care neștiind ce-i iarna, au rămas prin bătături.
Fiecare dintre ele se-ntrebau ce s-antâmplat,
De ce vremea cea frumoasă, de prin lume a plecat?

Cum stăteau așa de vorbă, ghemuite cât un smoc,
Au zărit ieșind din casă o fetiță scumpă foc,
O prințesă minunată, cu ochi calzi și mărgelați,
Părul galben dat pe spate și obraji îmbujorați.

Deodată, pe zăpadă, ea văzu cum tremurau,
Vietățile micuțe care-ndată înghețau.
Și le luă pe fiecare, cu grijă le încălzi,
Iar apoi le duse-n casă și pe loc le îndrăgi.

- Fiți pe pace, spuse fata cu glas dulce și mios.
Vă voi îngriji îndată și mă voi purta frumos,
Iar când vremea rea va trece, toți afară vom ieși,
Ne vom bucura de soare, pe cei dragi îi veți găsi.